

adi popescu

SECRETUL
f e r i c i r i i

CORECT'Books

ADI POPESCU

SECRETUL FERICIRII

Editura Virtual

2011

ISBN(e): 978-606-599-838-4

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului sub orice formă este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Cuprins

NOTA AUTORULUI.....	1
MOTIVAȚIE.....	2
APARIȚIA VIEȚII PE PĂMÂNT	4
EVOLUȚIA VIEȚII.....	6
EXPANSIUNEA SPECIEI UMANE	8
IUBIREA, CEA MAI NOBILĂ TRĂIRE	10
GÂNDIREA POZITIVĂ	11
GENIILE – LOCOMOTIVELE CIVILIZAȚIEI	13
FERICIREA – UN IDEAL?	15
DESPRE VIAȚĂ.....	17
10 SFATURI FOLOSITOARE PENTRU VIAȚĂ.....	19
DESPRE FERICIRE.....	22
DESPRE DRAGOSTE.....	24
DESPRE GENIU ȘI OAMENII DE GENIU.....	26

NOTA AUTORULUI

Lucrarea prezintă o concepție proprie despre „cel mai mare miracol al universului cel puțin până acum”, așa cum îmi place să numesc viața.

Inginer de profesie, cu preocupări psihologice și filosofice, voi încerca să redau concepția personală asupra vieții într-o lucrare mai mult științifică decât filosofică.

Deloc pură delectare prilejuită de un material fantastic și nici pură interpretare științifică sau filosofică prezentarea vieții și a destinului uman ca o cosinusoidă este o realitate. În sprijinul acestei afirmații voi încerca să vin cu justificări viabile.

Lucrarea este prezentată într-un limbaj accesibil cititorului de orice fel provocându-l pe acesta la o meditație profundă asupra problemelor fundamentale ale vieții.

Practic, prin această lucrare debutez și-mi doresc ca ea să fie o piatră de temelie pentru un edificiu sacru.

MOTIVAȚIE

M-am născut într-o superbă zi de toamnă, așa mi-au spus părinții, la ora 1230, sub patronajul echilibrului – zodia balanței.

Am părinți intelectuali ce au înfruntat vicisitudinile unui regim ca orice om de rând, cu bucurii și necazuri.

Tata, în prezent o personalitate mondială, cu foarte multe lucrări științifice publicate, membru corespondent la mai multe academii tehnice, mi-a pus în mână, încă din clasa a V-a, Gazeta Matematică. Mi-aduc aminte că, pe când fratele meu mai mic se desfăta cu basme și povești, eu lucram din Gazeta Matematică. Așadar, de pe atunci făcusem o pasiune pentru matematică iar ulterior și pentru fizică.

Literatură am citit mai târziu și asta datorită profesoarei de limba română din liceu ce mi-a insuflat dragostea pentru lectură. Îmi plăceau foarte mult biografiile, iar cea care m-a impresionat cel mai mult a fost cea a lui Leonardo da Vinci scrisă de Ovidiu Drâmba.

Copilărint în mijlocul naturii, care m-a fascinat și inspirat în permanență, am vrut să urmez Facultatea de Silvicultură din Brașov, dar din păcate părinții s-au opus.

Am urmat Facultatea de Electromecanică din Craiova și totuși nu-mi pare rău, pentru că natura este pentru mine o pasiune, în mijlocul ei renasc, mă regăsesc, acolo mă întorc ori de câte ori greutatea vieții mă copleșesc, încercându-mă cu seva dătătoare de viață și speranță.

M-am hotărât să scriu lucrarea de față din dorința de a vă împărtăși și vouă, dragi cititori, ideile, gândurile și speranțele mele. În decursul timpului, din diversele cărți care mi-au trecut prin mână, am extras diverse fragmente și citate care m-au impresionat în mod deosebit, alcătuind un caietețel de citate.

Observând că acest caietețel era savurat de cei ce-l răsfoiau m-am hotărât să-l fac public. În el am adunat sufletul marilor genii care au lăsat în urma lor opere nemuritoare.

Ideea cu viața ca o cosinusoidă a încolțit și s-a dezvoltat în mintea și sufletul meu cu mult timp în urmă.

De ce cosinusoidă și nu sinusoidă? Simplu, pentru că în cazul cosinusoidei plecarea este de la maxim și nu de la 0 ca în cazul sinusoidei.

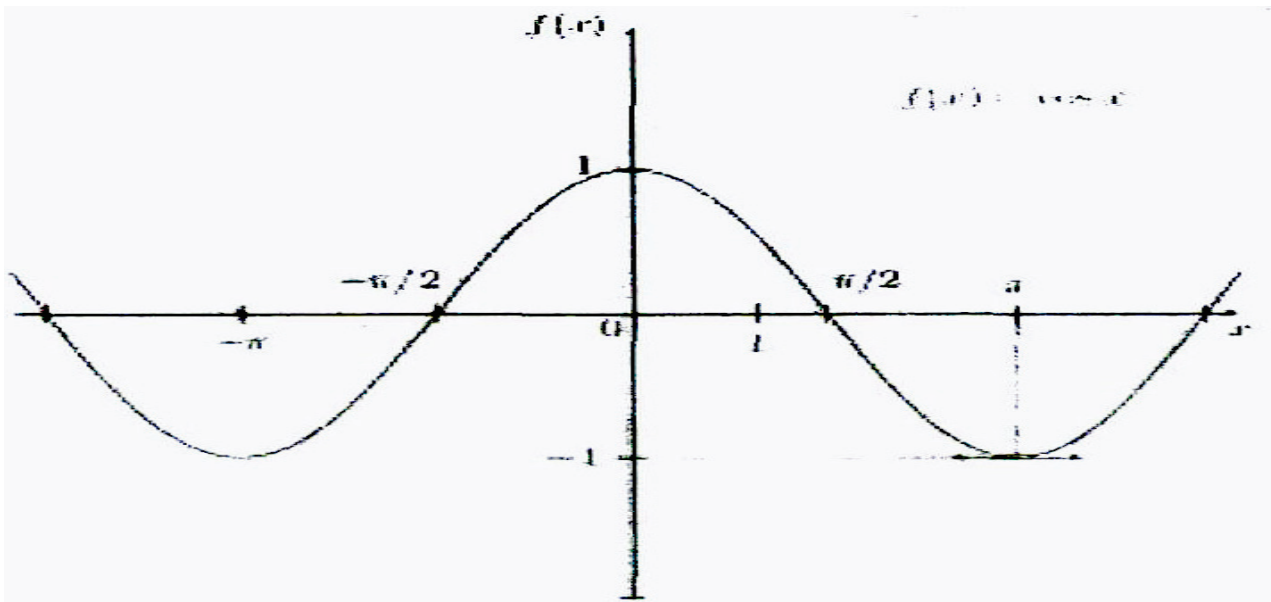
Înainte de naștere, fitul se simte bine în burta mamei, așa ne spun specialiștii. După naștere, apare primul contact cu lumea exterioară și, până se adaptează, este pe panta descrescătoare.

În figura următoare am schițat graficul funcției cosinus:

Explicații:

A – momentul de fericire inițial, apogeul, de aici începe căderea

AB – alternanța pozitivă descrescătoare B – primul moment de trecere prin zero spre alternanța negativă

BC – alternanța negativă descrescătoare, căderea bruscă, stare de nefericire, mare necaz

C – momentul maxim de nefericire, mai rău de așa nu se poate însă acum începe urcușul

CD – alternanța negativă crescătoare, se ivesc zorii unei noi fericiri

D – al doilea moment de trecere prin zero spre alternanța pozitivă

DE – alternanța pozitivă crescătoare, ești fericit

E – revenirea la starea inițială de unde totul o ia de la capăt $y = A \cos \omega t$ $\omega = 2\pi\nu$ ω – pulsația

$A = y_{\max} = 1$ T – perioada ν -frecvența

Dragii mei cititori nu trebuie să uitați niciodată că după nefericire întotdeauna, dar întotdeauna, vine și clipa de fericire, așa cum întotdeauna după vreme rea vine vreme bună. Nu vă pierdeți niciodată speranța, nici măcar în momentele de grea cumpănă, pentru că atunci când vă veți spune „mai rău de atât nu se poate” ați început deja să urcați panta spre fericire.

APARIȚIA VIETȚII PE PĂMÂNT

Despre apariția vieții pe Pământ s-au scris, se scriu, și se vor mai scrie multe, iar subiectul nu va fi epuizat decât atunci când se va scrie despre dispariția vieții de pe Pământ.

Fără a avea pretenția că aceste rânduri ale mele sunt veridice în totalitate, vă voi prezenta o concepție personală, bazată totuși pe o documentare temeinică, făcută cu pasiune. Spun asta pentru că o altă pasiune a mea este biologia, în special genetica, alocând un timp important studierii teoriei evoluționismului a lui Darwin. Undeva există „ceva» intangibil, insesizabil, ceva sau cineva care, independent de voința noastră, ne supraveghează și ne contabilizează toate acțiunile și faptele noastre.

În concluzie, sunt adeptul dublului adevăr înclinând însă balanța către concepția materialistă a apariției vieții pe Pământ.

Nu voi face o demonstrație științifică cu date concrete, cronologice ci voi expune o concepție personală cât mai logică.

Nu putem vorbi de apariția vieții pe Pământ dacă nu ne gândim mai întâi cum s-a format Pământul, sistemul solar, galaxia, universul Nici în acest domeniu nu există o teorie bine întemeiată, cercetările continuând și în prezent. Totuși, acel Big – Bang pare a fi la ora actuală teoria cea mai logică. Marea explozie a dus la împrăștierea materiei în infinitate. Universul este infinit, iar asta este cert și se poate demonstra ușor. Cum? Simplu, prin reducere la absurd, presupunând deci că ar avea o limită, o margine acolo unde se termină, urmează apoi fireasca întrebare: ce se află după acea limită? Trebuie să existe ceva, material sau nu. Există — deci ipoteza este falsă, iar concluzia este că universul este infinit. După Big – Bang, două forțe fundamentale au guvernat, ordonând materia și creând galaxiile, sistemele solare, planetele, fiind deci responsabile de structura universului la ora actuală. Aceste două forțe sunt:

— forța de atracție universală $F = k m_1 m_2 / r^2$, unde k – constanta universală, m_1 m_2 – masele a două corpuri aflate la distanța r unul de altul;

— forța de gravitație $G = m g$, unde m este masa unui corp aflat în zona de gravitație a unei planete iar g este accelerația gravitațională a planetei.

Revenind la sistemul nostru solar, până în prezent, viața nu a fost descoperită decât pe Terra și asta datorită condițiilor prielnice pentru existența vieții: o anumită distanță față de soare, o anumită gravitație, existența unei atmosfere cu compoziție chimică favorabilă vieții etc.

Făcând o paranteză, trebuie să subliniez faptul că eu sunt convins că în infinitatea universului mai există și alte sisteme solare unde sunt îndeplinite condițiile favorabile vieții. Cu siguranță nu suntem singuri în univers, există și civilizații extraterestre aflate în diverse stadii de evoluție. Cu toate că există dovezi clare în acest sens, oficial încă nu se recunoaște existența lor. Acest lucru are o explicație simplă, și anume, aceea că s-ar crea panică, haos, pentru că la noi au ajuns doar civilizațiile

extraterestre mai evoluate. Tehnologiile lor în comparație cu ale noastre ne-ar arunca în epoca de piatră. Deci, ar avea loc o răsturnare bruscă a valorilor umanității.

Dar să revenim la apariția vieții pe Pământ.

Condițiile primordiale de pe Pământ nu erau tocmai favorabile apariției și menținerii vieții. Materia se găsea sub formă anorganică. Atmosfera era primitivă Predomina azotul, sulful, hidrogenul, bioxidul de carbon. Oxigenul era în cantități mici. Era perioada marilor erupții vulcanice, a furtunilor pe apă, a descărcărilor electrice violente. Aveau loc puternice reacții chimice între substanțele din lava vulcanică-apa – atmosfera, anabolizate sau, după caz catalizate de descărcările electrice. În urma acestor reacții chimice a avut loc primul salt valoric pe scara apariției vieții, și anume, transformarea substanțelor anorganice în substanțe organice, asta bineînțeles în decursul a milioane de ani. În prezent, experimentările făcute au ajuns la concluzia că acest lucru este posibil. Bineînțeles că reacțiile chimice au fost catalizate în vederea reducerii perioadei de timp. A fost scos la iveală faptul că, în condițiile existente pe Pământ la începutul genezei acestuia, în decursul multor milioane de ani au apărut primele molecule organice în supa organică primitivă, practic suportul organic pentru prima celulă vie, ce avea să apară după alte milioane de ani în urma reacțiilor chimice, la care de această dată au participat substanțele organice. Unele teorii susțin însă, faptul că în această etapă un rol important l-a avut și praful cosmic, mergând până la a afirma că practic, prima celulă vie a fost adusă de praful cosmic și însămânțată pe Pământ, unde condițiile deveniseră între timp favorabile (prezența oxigenului într-un procent mai mare). Alte teorii susțin că, practic, prima celulă vie a fost adusă de o civilizație supertehnologizată care a făcut un experiment în timp real pe Pământ.

Este clar faptul că apariția primei celule vii a fost piatra de temelie a apariției vieții pe Pământ. Important este faptul că în nucleul acelei celule primordiale exista spirala de ADN (acid dezoxiribonucleic) ce conținea informația genetică. Formarea acestei prime celule vii în supa organică primitivă a marcat primul pas pe drumul evoluției vieții pe Pământ. Capacitatea acestei prime celule de a se multiplica, a se diviza, pentru că este prea mult spus a se înmulți sau reproduce, a deschis drumul evoluției, drum ghidat de ereditate și variabilitate. Pe acest drum există însă câteva etape ce încă nu-și au o explicație științifică. Una dintre acestea ar fi apariția aripilor la insecte. O alta, mult mediatizată, și anume dispariția dinozaurilor, are în prezent o explicație parțială și anume, prin faptul că Pământul a fost lovit de un meteorit de dimensiuni apreciabile ce a dus practic la cea mai mare catastrofă din istoria Pământului, producând răcirea bruscă a climei – prima glaciațiune. Însă dinozaurii erau depășiți pe scara evoluției întrucât apăruseră primele mamifere. Acestea au fost doar două exemple de etape ce nu au fost încă elucidate definitiv, multe teorii atribuind acest lucru unei intervenții extraterestre.

EVOLUȚIA VIEȚII

Factorii darwiniști ai evoluției sunt ereditatea și variabilitatea. Ereditatea definește, pe înțelesul tuturor, moștenirea genetică a ființelor, transmisă de la părinți la copii. Suportul material al informației genetice este spirala de ADN – acid dezoxiribonucleic – cu structura sa unitară, gena care înmagazinează informația genetică. Genele sunt grupate în cromozomi. Omul are 46 cromozomi. Totalitatea cromozomilor unui individ se numește cariotip. De curând a fost elucidat în proporție de 90% cariotipul uman. Posibilitățile de recombinare genetică între doi indivizi sunt practic nelimitate. Teoria cromozomială a eredității a fost aprofundată de Morgan și Creek. De asemenea, Mendel a descoperit legile eredității. Recombinarea genetică (linkage, crossing – over) a stat la baza formării caracterelor noi la indivizi din aceeași specie, mai adaptați la vicisitudinile mediului.

Variabilitatea se referă în principal la fenotip.

Practic, genotipul îl moștenim la naștere, iar fenotipul nu e altceva decât interacțiunea genotip mediu.

Un rol important în evoluția vieții l-a avut selecția naturală. Numai indivizii capabili să reziste la condițiile de biotop și bine adaptați biocenozei puteau supraviețui în ecosistem. Ecosistemul reprezintă unitatea dintre biotop (mediul de viață) și biocenoză (materia vie din biotop: plante, animale).

Mutațiile genetice au fost alt factor de adaptare și evoluție. Unele mutații erau favorabile supraviețuirii speciei, altele duceau la exemplare letale.

Etapetele evoluției vieții sunt numeroase. Spicuim doar câteva:

- prima celulă vie
- organismele pluricelulare
- nevertebratele
- vertebratele
- mamiferele

Un rol important în procesul evoluției l-a avut trecerea de la viața acvatică la cea terestră.

Momentul marcant al evoluției vieții pe Pământ l-a constituit saltul valoric făcut de primate către *homo sapiens*. Viața de grup a primatelor evolute a fost leagănul apariției ființei umane. Odată cu primul gând, cu prima formă empirică de gândire apărută în mintea unei maimuțe s-a declanșat ireversibilul drum către apariția unei clase superioare, valoric pe scara evoluției. Apariția gândirii a fost piatra de temelie la fundamentul dezvoltării personalității umane. De asemenea, apariția în relațiile din cadrul grupului a primelor sunete articulate a fost punctul de pornire al formării unui limbaj, diferit radical de cel al animalelor. Gândirea și limbajul au fost primii doi factori esențiali în schimbarea radicală a scării de valori ale vieții. Este acum, deci, clar faptul că evoluția spre desăvârșirea ființei umane intrase pe un făgaș normal cu o finalitate precisă.

Al treilea factor esențial a fost munca. Maimuța evoluată ce avea o gândire empirică, totuși, și un limbaj așijderea, realiza faptul că trebuia să facă ceva pentru a supraviețui. Își dădea seama că nu ucidea de plăcere ci pentru a mânca. Își spărgea și fărâmița diversele fructe pentru a-i fi mai ușor de mestecat. Își prelucra o piatră pe o muchie pentru a o face mai ascuțită în vederea folosirii ei la tăierea diverselor alimente. Realiza, de asemenea, că are mai mult succes la vânătoare dacă ataca în grup. Apăreau strategii de atac, se descurca pe moment în funcție de împrejurimi, lua hotărâri rapide, de multe ori pe moment, cu toate că-și făcuse un plan dinainte. Toate acestea în decurs de mii de ani au dus la evoluția limbajului și a gândirii. Australopithecus, Lucy, omul de Cromagnion, de Neandertal, homo electus etc., toate culminând cu ființa cea mai adaptată în prezent la mediu și care se afla în vârful piramidei trofice: *homo sapiens*.

EXPANSIUNEA SPECIEI UMANE

Odată bine conturată în cadrul ecosistemului, specia umană a parcurs o serie întreagă de adaptări și transformări și, putem spune, că acest proces continuă și astăzi.

Sucesiunea dezvoltării modului de viață al omului a cuprins etape multe și lungi. Enumerăm câteva: epoca de piatră, epoca fierului, comuna primitivă sclavagismul, feudalismul, renașterea, inchiziția, capitalismul, comunismul.

Procesul evoluției speciei umane nu-l putem considera încheiat. Cu toate că acum ne aflăm într-o etapă în care, după unii, nu ar mai fi nimic de descoperit, nici nu ne dăm seama ce surprize ne poate rezerva viitorul. Se vorbește tot mai des de termeni ca: percepție extrasenzorială, telepatie, factorul psi etc. și, într-adevăr există un sâmbure de adevăr în toate acestea, o știm și o simțim cu toții.

Nu intrăm în detalii privind etapele evoluției și expansiunii omului pe Pământ, pentru că de asta se ocupă oameni specializați în acest domeniu, ci vom insista asupra a ceea ce a mai rămas de făcut și de descoperit.

Poate cel mai important lucru de făcut în prezent este să ne întoarcem la natură, să nu uităm de unde am plecat, să o respectăm mai mult și să recunoaștem că ea este mai presus de noi. M-am gândit de multe ori, ce mici suntem în fața naturii. De exemplu, la ultimul cutremur, mi-am dat seama că nu putem face nimic, nu putem interveni cu nimic, pentru că forțele telurice ale pământului sunt independente de voința noastră. Sau cumne putem opune noi erupției unui vulcan? Așa că, un lucru este clar – natura este stăpâna noastră. La noi, la români, acest lucru este redat în folclor – Codrul e frate cu românul și haideți să recunoaștem, cine nu pălește în fața imensității și splendorii naturii. Vă dau un singur exemplu: o cascadă într-o pădure, ne aflăm la câțiva metri de căderea de apă, stăm întinși pe spate și urmărim prăvălirea apei în hău, iar sus, printre crengile brazilor vedem seninul cerului. Ce imagine de vis, ce splendoare, ce bine că există. Exemplele pot continua la nesfârșit.

De descoperit ar mai fi destule. În primul rând, așa cum spuneam în capitolele anterioare, ar trebui să se recunoască faptul că nu suntem singuri în Univers și, în același timp, faptul că există civilizații superioare nouă, tehnologic.

Nu insistăm asupra a ce mai trebuie descoperit. Vrem doar să spunem câteva cuvinte despre un lucru esențial, și anume, despre gândirea umană. În acest domeniu, eu unul cred că mai sunt multe de spus. Practic, gândirea umană, este hard-discul valoric al vieții. Tot ce s-a acumulat calitativ pe scara evoluției vieții pe Pământ este înmagazinat în acest hard. Nici nu ne dăm seama ce prețioși suntem. Nu realizăm ce comoară deținem fiecare dintre noi. Gândiți-vă oameni buni că noi folosim 15-20% din capacitatea creierului nostru. Mă-nfioară când mă gândesc ce se ascunde în restul de 80-85%. Ce procent îngrijorător. De ce oare neuronul e singura celulă ce nu se reproduce? Adică, cea mai evoluată celulă umană și nu se poate înmulți. De ce? Și chiar dacă avem destui neuroni (pentru

200 de ani) eu sunt supărat și asta pentru că mă gândesc că s-a oprit evoluția. Deci, ajunși la nivelul superior, gata, tragem linie, de aici nu mai evoluează nimeni. Pentru că e clar faptul că, dacă nu te-nmulțești nu evoluezi. Nu mai poți transmite ereditatea. Te-ai oprit, gata! Oare extraterestrii care sunt mai evoluți ca noi, se mai înmulțesc? Sau sunt așa cum se nasc pentru totdeauna. N-ar avea nevoie să se înmulțească pentru că sunt destui și sunt nemuritori. Or fi descoperit și secretul nemuririi și atunci de ce să se mai înmulțească, să nu mai aibă loc pe planetele lor? Sau poate de aia caută alte planete și o testează și pe a noastră. Mă-ngrozesc de această variantă.

IUBIREA, CEA MAI NOBILĂ TRĂIRE

Cărțile, filmele, oamenii din jurul nostru, ba chiar propriile experiențe ne-au învățat să acceptăm ideea că orice stabilire a unui ideal prea precis ne încorsetează și ne limitează șansele de a fi fericiți.

Când iubești, ai un motiv pentru care să începi ziua de mâine, nu mai ai timp să suferi pentru nimicuri pentru că ești prea preocupat de această minunată și nobilă trăire. Timpul investit într-o iubire nu este nicicând un timp pierdut.

Din îmbinarea armonioasă a iubirii fizice și psihice rezultă sintagma dragoste adevărată.

Iubirea este cel mai important factor ce asigură stabilitatea cuplului. Gradul de atracție dintre soți cunoaște o pantă descendentă din momentul căsătoriei.

Secretul cel mare constă în efortul pe care îl fac partenerii pentru evitarea descreșterilor bruște. Stă la îndemâna oricui să spună o vorbă bună, să facă un compliment, să caute să pună în practică o fantezie ascunsă. Nu exagerăm cu nimic când spunem că stabilitatea cuplului pleacă și de la pat. Transmiterea sevei între parteneri face ca aceștia să fie uniți la propriu și, de ce nu, și la figurat. Interconectarea aurelor celor doi duce la vibrarea acestora pe aceeași lungime de undă, aceeași perioadă și frecvență. Tot timpul căutăm rezonanța care duce la armonie. Trebuie, deci, să putem ignora perturbațiile externe și să fim pe aceeași lungime de undă. Partenerii pot comunica telepatic percepându-se unul pe altul extrasenzorial.

Sexul este ca hrana. Când ne este foame mâncăm, când simțim nevoia să iubim, trebuie să iubim! Nu există reguli. Nu este ceva tabu. Oriunde, oricum, oricât. Suntem fericiți și când avem de toate, toți cei dragi sunt bine-mersi, avem un job bun, o familie pe care o iubim și ne iubește, dar maximul e orgasmul. Atunci se descătușează forțe nebănuite în noi. Atunci suntem stăpânii universului. Atunci suntem cel mai aproape de stele. Atunci raiul îl simțim pe Pământ. Aici, femeia e mai privilegiată. Ea beneficiază mai mult decât bărbatul. Bărbatul trebuie să știe asta și acum e momentul să acționeze.

Dacă vrea ca jumătatea lui să-l divinizeze, trebuie să-i prelungească acest moment la maxim. Gândiți-vă că destinul e în mâinile voastre, pentru ce veți oferi acum, răsplata va fi înzecită. Merită. Totul depinde de voi.

Într-adevăr, ce și-ar dori mai mult o femeie de la un bărbat e tandrețea. Preludiul e un lucru minunat pentru ea. Faceți-l așa cum și-l dorește și nu veți regreta. Fiți tandru, căci în tandrețe se ascunde marele secret al succesului. Fiți manierat, căci nu vă costă nimic și răsplata-i mare. Oferiți-i ce are ea mai multă nevoie. Mângâiați-o, alintați-o, sărutați-o și lăsați-vă atras în mreaja ei, pentru că tot voi câștigați. Faceți-i pe plac în pat și ea vă va face în rest. Și încă un lucru: tandrețea orice inimă descătușează și dacă ați mulțumit-o o dată fiți siguri că nu vă va uita niciodată. Garantat. Dar faceți-o cum n-a mai făcut-o nimeni niciodată. Succesul e garantat. Nu vi s-a ntâmplat?

GÂNDIREA POZITIVĂ

A vorbi despre gândirea pozitivă e ca și cum ai vorbi despre fericire. Dar nu în totalitate. Căci fericit e cel ce poate gândi tot timpul pozitiv și nu pune nimicuri la suflet. Într – adevăr, nu poate oricine gândi tot timpul pozitiv Aici e marea greșeală. Pentru că, atunci când vă aflați în valea deznădejzii, veți zări sclipiri de speranță în depărtare capabile să transforme stâncile din drum în trepte pe care veți păși către succes. Căci aici e marele paradox: când ne aflăm pe panta descrescătoare a cosinusoidei vieții nu trebuie să ne facem nicio grijă pentru că urmează panta crescătoare. Mai îngrijorați ar trebui să fim atunci când suntem pe panta crescătoare, dar, orbiți de fericire, nu realizăm în acele momente că va urma panta descrescătoare. Trăim cu speranța că urcușul va fi de o lungă durată. Dar, în final, inevitabilul se va produce și coborâm. Așa e viața, independentă de voința noastră.

Gândiți pozitiv oameni buni, căci gândurile pozitive emise de voi se vor ridica precum vaporii de apă și vor forma un nor deasupra noastră din care va cădea o ploaie benefică pentru noi toți. Nu desperați niciodată, oricât de mare ar fi nenorocirea care v-a lovit. Ține-ți tot timpul fruntea sus, fiți tari ca un turn ce nu se clatină oricum ar bătea vântul sau măcar ca o trestie ce se îndoaie puțin în bătaia vântului dar revine apoi la verticalitatea ei. Nu lăsați forțele malefice ale răului să vă copleșească și să vă domine. Gândind pozitiv, ele vor dispărea de la sine. Gândind pozitiv, calea spre fericire va fi mai ușoară. Fiți tot timpul optimiști și veseli și nu veți avea decât de câștigat. Radiați bucurie în jurul vostru și răsplata va fi pe măsură și asta pentru că atunci când și voi veți fi pe alternanța negativă a cosinusoidei vieții, să primiți și voi, la rândul vostru din fericirea pe care voi ați oferit-o celorlalți. Numai așa puteți considera persoanele din jurul vostru adevărați prieteni, când voi le-ați oferit fericire și a venit rândul vostru să primiți măcar un gram de fericire de la ei, din pârțicica oferită de voi, să puteți conta pe ei. Ei merită să le oferiți totul, pentru că viața nu e viață dacă e trăită de unul singur și nu e împărțită cu cei dragi. Trăim într-o comunitate, ne supunem unor legi, scrise sau nescrise, marele secret este ca viața să nu fie monotona.

Ce realități triste trăim: mulți dintre noi încorsetați în niște șabloane, și anume – trezit dimineața, serviciu, sosit acasă, mâncat, băut, TV, sex, dormit și a doua zi la fel, aceeași monotonie care ne ucide și toți se plâng că nu le ajung banii, dar nimeni nu ar face nimic în plus.

Am serviciu, nu mai am timp de nimic, ajung obosit acasă, mănânc și trec la televizor – greșit oameni buni. Sunt atâtea lucruri frumoase în lumea asta care pot fi făcute și din unele chiar mai pot ieși și ceva bănuți. Întrebați pe cineva care e ultima carte citită și vă garantez eu că în 85% din cazuri veți fi nemulțumit de răspuns. Avea dreptate cine zicea că prostim poporul cu televizorul.

Tinerii din ziua de azi, cei mai mulți dintre ei, în afară de școală mai au ca pasiuni: discoteca, netul, TV-ul, biliardul, cheful etc. dar niciuna demnă de a fi virtute sau formatoare de cultură generală, eventual să câștige ceva bani.

E trist, oameni buni, nu se mai citește o carte, nu se mai merge la biserică, nu se mai organizează expediții științifice, nu se mai fac sesiuni de comunicări și referate, nu se mai fac lansări de cărți, nu se mai vede o piesă de teatru, nu mai sunt cinacluri literare și ce păcat că o să ajungem niște incuți precum americanii.

Așa că hai să ne-ntoarcem cu fața la natură și să urmăm exemplul de politețe, blândețe, popularitate, calm și credință în Dumnezeu al țaranului român. Aici mă gândesc la bunicul meu, care, deși nu a avut niciodată un serviciu, era priceput la toate și foarte cult.

Mergeți undeva într-un sat și veți constata că țaranul român gândește întotdeauna pozitiv. Ați văzut că, la țară, toată lumea se salută. Da, aceasta e premisa începutului gândirii pozitive.

Acel „Bună dimineața! ” spus la prima oră când lumea se duce la muncă exprimă dorința reciprocă de a începe bine ziua pentru că începutul contează în toate. Apoi dacă treci pe lângă cineva care prestează o muncă a câmpului salutul este, „ Bună ziua și spor la lucru! ”. Ce vorbă caldă și prietenoasă, câtă sinceritate și patimă pusă în ea!

Așa că, să luăm exemplul de la bunicii și străbunicii noștri care au știut întotdeauna să gândească pozitiv și au dus o viață fericită, trecând cu succes peste vicisitudinile unui regim comunist care ne-a marcat pe cei mai mulți dintre noi ce am îngroșat rândurile unor generații de sacrificiu și, din păcate, le îngroșăm în continuare.

Haideți să ne unim toți gândurile pozitive și să facem tot ce ne stă în putință pentru ca, măcar copiii noștri să nu mai fie generație de sacrificiu. Stă în puterea noastră să facem acest pas. Fiecare dintre noi știm ce avem cel mai bine de făcut. Pentru că o țară o duce bine când oamenii ei o duc bine și invers. Totul stă în puterile noastre pentru că, vă garantez eu, avem o energie latentă în noi care e în stare să erupă, acoperind toată suflarea cu lava gândirii noastre pozitive.

Succes și nu uitați marele secret: să gândim întotdeauna pozitiv și să nu punem nimicuri la suflet! Dacă nu reușiți să-l aplicați, măcar e un lucru mare că încercați.

GENIILE – LOCOMOTIVELE CIVILIZAȚIEI

Când eram elev, cel mai mult mi-au plăcut biografiile. Și am început cu una extraordinară scrisă de Ovidiu Drâmba – *Viața lui Leonardo da Vinci*. Efectiv, când am terminat-o mi-au dat lacrimile. Ce mare om de geniu a fost acest titan al Renașterii și ce soartă tragică a avut. Practic, el s-a născut cu 200 de ani mai devreme. Eu îl consider cel mai mare gemu al tuturor timpurilor, personalitate vastă în multe domenii. Oricum, dacă nu e cel mai mare, e cel mai vast. Vă recomand cu căldură să citiți această minunată carte, reeditată de curând.

Specia umană, de-a lungul existenței ei multimilenare, a avut momente când se afla jos de tot. Atunci, Dumnezeu ne trimitea câte un gemu pentru a ne aduce la liman. Adevărul este că geniile se nasc rar. Există și unele condiții fenotipice de manifestare a lor, dar nu e o regulă. Adică, într-o familie de oameni de o înaltă ținută morală și intelectuală, probabilitatea ca un copil să ajungă geniu e mai mare. Asta e logic dar, de multe ori, logica asta nu se respectă. Exemple ar fi destule, dar nu insistăm, nu asta e important, ci faptul că au existat, există și vor mai exista genii care, din când în când, ne mai aduc la liman arătându-ne calea spre fericire. Este clar că e ceva mister în apariția lor și sunt convins că ele comunică mai bine decât noi toți cu cineva de acolo de sus ce ne ține evidența la toți, ne contabilizează pe cele bune și pe cele rele, pentru ca, în final, răsplata să fie pe măsura meritului fiecăruia dintre noi.

Destinul unui om de geniu e totuși tragic. Marea majoritate sunt neînțeleși, nu sunt buni decât în domeniul lor, atât, în rest sunt niște legume. Acesta e prețul cerut pentru realizările lor.

Pentru a ne lumina calea, omul de geniu suferă mult, el nu-i nici tată bun, nici frate, nici vreo altă rudă și nu prea are prieteni să-l înțeleagă. De cele mai multe ori este marginalizat, trăiește doar în lumea lui interioară, în cămăruța lui comunicând doar cu divinitatea, urmându-și calea în vederea ridicării noastre pe o altă treaptă valorică cel puțin într-un anumit domeniu.

Omul de geniu este un sol al domnului ce vine să ne lumineze calea care să ne aducă pe direcția bună și să ne transmită mesajul divin. El vine numai când e nevoie. Nu ne plictisește zilnic, ne lasă să ne bălăcim în mocirla existenței până ajungem la gât, apoi vine și ne trage în sus să nu ne înecăm. Și asta face de câteva mii de ani încoace cu o frecvență numai de el știută. Noi nu putem să-l chemăm, e independent de voința noastră, eventual, când vine putem să-l alungăm, cum s-au mai cunoscut cazuri El vine, ia păcatele noastre asupra lui și ne lasă pe noi curați, iar noi, drept răsplată îl crucificăm. Halal specie, rușine *homo sapiens sapiens*. Și mai vrem să ne fie bine. Dar noi ce oferim? Fericit e cel ce oferă mai mult decât primește sau cum zicea Steinhart – „ Fericit e cel ce dă nu cel ce ia». Câți dintre noi acceptă acest adevăr?

Așa că, vino omule de geniu că iar suntem pe marginea prăpăstiei, vino și himinează-ne calea către fericire, că nu se mai poate. Așteptarea e grea. Toți trăim eu speranța de mai bine dar constatăm

cu regret că speranța e deșartă. Și cum cel mai mare lucru ce-l poți oferi cuiva e speranța, situația e tragică. Fii înțelegător la chemările noastre și îndreaptă-ți pașii către omenire. Fă-ne din nou să fim mândri că suntem oameni, români adevărați și pentru că noi credem în tine, te așteptăm să vii cât mai repede. Măcar dă-ne un semn, anunță-ne cumva să nutrim o cât de mică pâlpare de speranță în depărtare. Nu uita că noi te iubim și nu ne convinge de faptul că fericirea deplină e doar acolo sus, la tine.

FERICIREA – UN IDEAL?

Da, oameni buni, acesta e adevărul.

Pentru majoritatea dintre noi fericirea este un ideal, o speranță supremă la care cu toții tindem, însă doar puțini ajungem. Toți trăim cu speranța că viața noastră va avea o finalitate mai bună și toți ne dorim ca această finalitate să fie cât mai aproape.

Mulți dintre noi ne considerăm fericiți. Dar ce înseamnă a fi fericit pentru majoritatea? A avea o familie, un job, copii să învețe bine, o mașină, o casă bună și a duce o viață cotidiană fără lipsuri. Dacă le aveți pe toate acestea vă puteți considera 70% fericiți. Însă, fericirea e ceva sublim. Adevărata fericire se referă la fericirea sufletului, a conștiinței, a minții și inimii noastre. Fericirea pământească de zi cu zi nu e deplină dacă nu e dublată de cea sufletească. Important e să avem conștiința fericită. Pe ea nu o putem minți cum mințim trupul cu diverse pasiuni și plăceri.

Hrana spirituală e mult mai greu de procurat. Nu toți știu de unde să o ia. Unii, dacă o găsesc, nu îi știu dozajul, modul de administrare și o irosesc.

A trăi într-o perfectă armonie trup-suflet, asta-i fericirea! Și mult mai importantă e fericirea sufletului decât cea a trupului. Să nu uităm că noi avem locuința temporară în corpul nostru fizic. Sufletul e nemuritor și el trebuie să fie fericit. Plăcerile trupesti de zi cu zi trebuie doar să ne evidențieze faptul că suntem niște muritori de rând. Câți conștientizăm că ne mai trebuie multă hrană spirituală pentru fericirea sufletului? Plăcerile sufletești sunt rare și profunde. Ce bagi în gură se elimină repede; în suflet ce acumulezi rămâne mult timp și te marchează.

O mare calitate a memoriei conștiinței noastre e capacitatea de a uita. Aici rezidă marele secret. Uitați ce-i rău, păstrați ce-i bun! Totul e să puteți. Cei ce pot au făcut primul pas către fericire.

De multe ori uităm lucruri neplăcute fără să ne dăm seama. Înseamnă că trăim o stare de fericire pe care nu o conștientizăm. Și acesta e un mare adevăr.

De multe ori suntem fericiți dar nu ne dăm seama decât atunci când ne încercăm o dezamăgire. Dacă nu reușim să uităm momentele grele este numai vina noastră. Măcar să încercăm să facem acest lucru și putem considera că am făcut un prim pas pe calea fericirii Fiți tari oameni buni! De ce vă consumați pe nimicuri? De ce vă frământați că oricum numai voi suferiți?

Nimeni nu este cu noi în momentele noastre de discuție cu conștiința. Păi și atunci pe cine vreți să impresionați cu starea voastră de supărare? Pe voi înșivă? Nu merită. Tot nu rezolvați nimic. Vă faceți rău singuri. Detensionați-vă. Luați taurul de coarne. Spuneți lucrurilor pe nume. Înfrunțați sursa ce v-a adus în starea asta chiar dacă ar fi un elefant iar voi un purece. Atunci măcar veți avea conștiința împăcată că ați făcut tot posibilul. Și e mare lucru să fii un luptător. Câștigi aprecieri, legi simpatii. Și după toate acestea, în fiecare seară stați de vorbă cu omul din oglindă. Pe el nu-l puteți minți niciodată. El vă va spune ce pași mai aveți de urmat până la fericire, unde vă aflați pe drumul

vieții, pe ce alternanță, ce trebuie uitat și ce nu etc. Fi-ți prietenul omului din oglindă și veți avea numai de câștigat.

Hrana pentru suflet este greu de procurat. Numai cei sortiți au acces la ea. Ei sunt datori să o dea și la semenii lor. Cei ce reușesc întotdeauna să gândească pozitiv și să nu pună nimicuri la suflet au acces la hrana spirituală. Aceștia dețin marele secret al fericirii. Aceștia sunt cei sortiți a atinge piscurile. Ei sunt solii divinității. Ei au menirea de a ne aduce la liman ori de câte ori ne aflăm în valea deznădejdiei. Emană fericire în jurul lor, în compania lor oricine se simte minunat, sunt centrul grupului și sunt respectați pentru dimensiunea aurei lor.

Pentru mulți a fi fericit înseamnă a avea bani. Însă se înșală. Cu banii, într-adevăr poți crea o stare de fericire trupului însă hrana spirituală-i neprețuită. Pe ea o primesc gratis doar cei ce o merită. Și totuși, pare o contradicție faptul că cel ce-i fericit spiritual e mai câștigat decât cel ce trăiește o fericire trupească. Și asta pentru că sufletul e părticica din noi nemuritoare, e părticica din noi ce ne definește personalitatea, caracterul și toate cele. Sufletul e părticica din noi dumnezeiască.